

Balada umanității pierdute

Elena Nitoi

Destine mutilate în Africi prea-nrobite,
La câpătâi de lumi se sting mov, răstignite,
Se scurg și țipetele lor, se pierd într-o baladă
a tot ce-a fost cândva umanitatea-ntreagă.

Pădurile și-aștern cenușa peste mare,
Un pescăruș naiv îi stă pe tron, călare
și se înalță viu spre valurile moarte, gri,
nu poate să respire, nu știe a trăi
melasa din adâncuri ce nu se limpezește;
Apoi în munții de noroi, aripa-și putrezește.

Fiuțe patrupede, secate de instințe,
jelesc supremăția ultimului dintre
de fildeș blestemat, în colțul de poiană.
Nici lacrimi nu mai au să plângă. Si nici blană..

Nimic din jur nu mai aclamă viață...
Cand omenirea atârna doar de un fir de ată,
Toporul ce-a surpat-o, n-a fost îndurător,
I-a retezat Pandora, avar, cotropitor!

Acum se stinge Terra, îngenuncheată roagă
că de ar fi să-nvie, mireni să nu mai vadă!